

Skattebeløb tilfalder Stat eller Kommune, frembyder der sig som en anden, i og for sig ganske logisk Ordning den Mulighed vedblivende at lade Skatteyderne erlægge deres Bidrag til Politiet gennem de kommunale Skatter; naturligvis saaledes, at de paagældende Beløb derpaa af Kommunerne refunderes Staten. Dette vilde altsaa i Forhold til Skatteyderne betyde, at alt blev som forhen, og at Udgifterne til Politiet reguleredes som et finansielt Anliggende mellem Stat og Kommune.

Nærmest saaledes er Forholdet søgt løst i Lovforslag om Arresthuse og Arbejdshuse — oprindeligt forelagt for Folketinget den 2. December 1924 —, hvor det i § 2 hedder: „Som Bidrag til Udgifterne ved Arrestvæsenet betaler Amts- og Købstadkommunerne hvert Aar inden den 1. Oktober Staten et Beløb, svarende til Gennemsnittet af de Udgifter, som Kommunen i Finansaarene 1922—23, 1923—24 og 1924—25 . . . har haft at udrede til Vedligeholdelse og bedre Indretning samt Drift af vedkommende Arresthus, eller en Gang for alle det 25-dobbelte af nævnte Beløb. . .“.

Det er imidlertid bekendt, at dette Forslag har vakt den største Modstand hos samtlige Repræsentanter for Landets Kommuner, og en mindre Modstand kan næppe forventes at ville rejse sig, hvis et tilsvarende Forslag blev stillet for Politiudgifternes Vedkommende. Den Uvillie, som Købstadkommunerne i Forvejen nærer mod at afgive deres Indflydelse paa det kommunale Politis Ansættelse etc., og som kun kan ventes imødegaaet ved, at disse til Gengæld opnaar finansielle Fordele, maa forventes at ville virke tilintetgørende paa et saadant Forslag, mod hvis reelle Berettigelse der ogsaa kan gøres den Indvending, at herefter Kommunerne vedblivende vil komme til at bære Byrderne ved den lave Kronekurs og Dyrtiden i de opregnede Finansaar, medens Staten tager alle Fordelene af den derefter indtraadte Stigning i Kroneværdien og af Pristallets Fald.

Ved den tidligere nævnte Lov Nr. 55 af 13. Februar 1922 om Udgifterne til det sønderjydske Ordenspoliti er man gaaet den Vej at fastsætte et Bidrag fra Kommunerne til Staten, beregnet som et bestemt Beløb for hver Indbygger i henholdsvis Amts-, Flække- og Købstadkommunerne. Flertallet har dog fundet denne Ordning, som vel lader sig anvende i et begrænset Landomraade, hvor Størrelsen af og Forholdene i de enkelte Kommuner indenfor hver Gruppe er forholdsvis ensartede, mindre anvendelig naar det drejer sig om hele Landet, hvor de enkelte Kommuners Størrelse og Forhold stiller sig mere uensartede, og hvor derfor den Ordningen iboende Mangel, at en Maalestok for Forholdet mellem de fastsatte Afgifter og de virkelig medgaaede Udgifter kun lader sig præcisere i meget grove Træk (se Bemærkn. til Forslag til Lov Nr. 267 af 6. Maj 1921 Rigsdagstidenden 1920—21 Tillæg A Sp. 5015—18), stærkt vil træde frem.

Det af et Mindretal indenfor Flertallet nedenfor nærmere begrundede Forslag, hvorefter det kommunale Tilskud beregnes paa Grundlag af de Udgifter, Staten aarlig faktisk anvender til Lønning og Pensionering af Politiets Tjenestemænd, har Flertallet ikke kunnet tiltræde, idet navnlig København og de større Købstadskommuner derved vilde faa en betydelig Aflastning af deres Udgifter til Politiet; medens de mindre Bykommuners og Landkommunernes Bidrag vilde blive i tilsvarende Grad forhøjet. Hertil kommer, at den Brøkdel af Udgifterne, der efter dette Forslag skal refunderes Staten, er saa lille, at der vil blive paaført Staten en betydelig Merudgift ved Overtagelsen af Politiet.

Flertallet mener derfor, at man ikke bør gaa videre end til at paalægge Kommunerne et Bidrag til Staten, beregnet paa Grundlag af de Udgifter, Kommunerne nu har til Politivæsenet, hvorved opnaas, at Kommunerne ved deres Budget faar konstante Beløb at regne med, svarende til de Poster, som de ogsaa tidligere har maattet regne med, medens det bliver Statens egen Sag, hvorvidt den i sin selvstændige Administration af Politiet ser sig i Stand til at bringe de virkelige Udgifter til Politiet ned eller vil indlade